

Вест са којом су неке српске телевизије пробудиле своје гледаоце у четвртак ујутро, а коју не могу да цитирам јер је мистериозно нестала после једног емитовања, гласила је отприлике овако: Један турски држављанин претучен је синоћ у центру Београда. У тучи са једним српским држављанином, турски држављанин, иначе син високог турског дипломате у Београду, задобио је повреде главе и превезен је на ВМА где му је указана помоћ. Српски држављанин има прелом ноге.

Ни реч више.

Крај?

Таман посла. Ту где се завршила овако „сервирана“ полуинформација почиње, или тачније наставља се, једна велика манипулација.

А циљ ове манипулације пронаћићете лако у разлици између оног шта сте *сазнали* из ове вести, и оног шта сте *мислили* пошто сте је чули.

Да ли ви после читања ове вести знате да је Србин започео тучу? Не знате. Али то мислите. Да ли знате да је један Србин претукао једног Турчина само зато што мрзи странце? Не знате. Али мислите. Да ли знате зашто се поломљена нога српског држављанина помиње тек на крају вести, као мање важна чињеница?

Не знате. Али мислите да знате. Сада можда и то да „српски држављанин“ није први почео. Међутим, не знате ни то. Ја сам вас навела да то помислите.

Вест о тучи, после јутарњих вести једноставно је нестала из етра. Поново се „појавила“

на другом месту, на Студију Б касно поподне. Мало ко би препознао да се ради о истом догађају. Цитирам: „У Македонској улици, у тучи у клубу у тржном центру Стакленац, један младић задобио је отворен прелом ноге, а други, који је турски држављанин, повреду главе“. Под насловом „У тучи повређен син турског конзула“, сутрадан се у Пресу могла прочитати најшира информација о овом догађају.

Па, ко је жртва, питате се сад?

Немате право на одговор док не видимо зашто се то нисте запитали када сте чули ову вест?

А нисте јер вам то није дозволила она поломљена нога српског младића која се помиње на самом крају вести, као пресуда. Ова очигледна дискриминација актера једног догађаја о коме знамо само да се догодио, али не и како и зашто, показује да су и многи уредници и новинари српских медија научени да своју објективност доказују приписујући кривицу српској страни и у много озбиљнијим стварима од пијаних кафанских туча.

Од када су српски хулигани пре девет месеци зверски убили Француза Бриса Татона у једном београдском кафићу, ви сте систематски учени да мислите да је непристојно и нељудски више икада питати ко је крив у тучи једног Србина и једног странца. Убедили су вас да би то питање значило да вас није брига и да не осећате кривицу за то што су неки Срби убили једног Француза усред Београда. Или зато што су пре седам дана пребили једног Холанђанина. Или оног Либијца. А можда и овог Турчина.

Убедили су вас да је нормално да Србин буде крив баш као што је нормално да побегне из Србије чим му се за то укаже прилика. Зато генерације младих људи у овој земљи стасавају на комплексу ниже вредности који је успех у животу поистоветио са бегом из сопствене земље, памет са сваком врстом компромиса, поштење са глупошћу, а кривицу са генетском особином.

Сад питајте ко је жртва.